

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„Koroški Slovenec“,
Wien V., Margaretenplatz 7
Rokopisi se naj pošljajo na naslov:
Zinkovský Josip, Wien
V., Margaretenplatz 7.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.

Stane četrtletno: K 3000.—

Za Jugoslavijo
četrtletno: 15 Din.

Posamezna številka 400 kron.

Leto III.

Dunaj, 21. marca 1923.

Št. 12.

Današnji številki prilagamo položnice in prosimo naročnike, da naročnino takoj odpošljejo, ker ustavimo z 2. majnikom list vsem, ki zvišane naročnine do tedaj ne plačajo.

Ob drugi obletnici našega lista.

Dne 23. marca t. l. je minulo 2 leti, odkar je začel izhajati „Koroški Slovenec“ na Dunaju. Bili so tedaj težki časi. Ako se zamislimo nekoliko nazaj, moramo reči, da smo živeli še pod vtisom izgubljenega plebiscita in nebrzdanega divjanja Heimatdiensta. V teh razmerah nam je bil list neobhodno potreben in to tembolj, ker je prejšnji „Mir“ vsled preselitve Mohorjeve tiskarne v Prevalje nehal izhajati. Zato je tudi slovensko ljudstvo na Koroškem z največjim veseljem pozdravilo „Koroškega Slovenca“, ki je, prišedši iz Dunaja, prinesel v prvi številki sledeči oklic:

„Nov list se Vam predstavlja! Potreba ga je rodila! Od plebiscita naprej nismo več imeli stalnega glasila, ki bi se zavzemalo za koristi koroških Slovencev in jim podajalo potrebnega pouka in razvedrila. Po dolgem prizadevanju se nam je posrečilo, da moramo pričeti z izdajanjem novega lista.“

In nadalje:

„Koroški Slovenec“ bo zastopal narodne in gospodarske koristi koroških Slovencev. S stvarno in prevdarno pisavo bo razkrival krivice, ki se nam prizadevajo. Obveščal bo čitatelje o postavah in državljanskih pravicah, ki jih je treba vedeti vsakemu. Prinašal bo gospodarske spise, poučne članke in informativne vesti, novice iz domačih in tujih krajev ter tudi kak podlistek za razvedrilo.“

S tem programom je stopil „Koroški Slovenec“ pred slovensko ljudstvo na Koroškem in v tem smislu je vestno izvrševal svojo nalogo tekom svojega dveletnega obstoja.

Kljub mnogoterim začetnim težkočam se je naš list med koroškimi Slovenci tako razširil in udomačil, da danes ni več slovenske vasi, kamor ne bi zahajal. Slovensko ljudstvo se popolnoma zaveda kako velikega pomena je za nas, da imamo svoje glasilo. O tem nam najbolje pričata nepričakovano lepo število naročnikov in čitateljev. Pa tudi vzorna požrtvovalnost slovenskih rodoljubov, ki pridno zbirajo in darujejo za tiskovni sklad, je najlepši dokaz, da hodi „Kor. Slovenec“ pravo pot. Naš list je mnogo pripomogel, da so se razmere na slovenskem Koroškem ublažile, da se je domače ljudstvo navdušilo za skupno delo, zavedajoč se pravic, ki mu jih dajeta ustava in mirovna pogodba. List nas je zbližal in organiziral v samostojno slovensko stranko ter nas poučuje in bodri k nadaljnjemu vstrajnemu delu za naš gospodarski in kulturni napredek.

Ker se zavedamo velikega pomena, ki ga izvršuje „Koroški Slovenec“ že dve leti mora biti naša skrb, da list ne le ohranimo tudi v bodoče kot naše najpotrebnejši sredstvo, marveč ga skušamo celo povečati. Ravno letos nas čakajo važne odločitve, kakor občinske, deželno- in državnozbornske volitve. In tu bo imel „Koroški Slovenec“ zopet izvrševati svojo zelo važno nalogo.

Ob drugi obletnici „Koroškega Slovenca“ storimo trden sklep, da hočemo naš list po naj-

boljših močeh podpirati in sicer s tem, da ga uvedemo v sleherni slovensko hišo, da mu redno pošiljamo naročnino in dopise ter pri vsaki priliki zbiramo za prepotrebni naš tiskovni sklad.

V tem znamenju na delo za naš list!

Redni letni občni zbor Pol. in gosp. društva za Slovence na Koroškem.

(Nadaljevanje.)

Važno poglavje v društvenem programu je

manjšinsko vprašanje,

to je ohranitev in zaščita naših jezikovnih in narodnostnih pravic, kakor jih nam garantira mednarodni dogovor in kakor jih je obljubil izpolnjevati koroški deželni zbor na svečanostni seji dne 28. septembra 1920. G. poročevalec govori dalje o manjšinskem kongresu v Pragi (o tem smo mi že lani poročali) in pride na važnost

ureditve našega narodnega šolstva

v okvirju mednarodnega dogovora in avstrijskih ustavnih zakonov.

Odbor političnega in gospodarskega društva si je bil popolnoma v svesti, da je treba zastareli, nepostavni in krivični šolski sistem, ki je največja ovira našega gospodarskega in kulturnega napredka odpraviti in nadomestiti s šolami, ki odgovarjajo duhu časa in potrebam našega ljudstva. Sicer so v nekaterih občinah slovenski stariši in deloma tudi krajni šolski sveti že takoj po plebiscitu zahtevali, da se uvede na njihovih šolah slovenski pouk, toda deželni šolski svet do danes ni rešil niti ene take prošnje. Vse tozadevne intervencije so ostale brez uspeha. Tudi naša zahteva po preosnovi utrakvističnih šol ni našla upoštevanja pri oblastih.

Imajoč pred očmi, da moremo uspešno zahtevati take šole le za narodnostno manjšino, torej za Slovence, ki se strinjajo s programom našega društva, izdelali smo skupno s slov. šolskim društvom naš

manjšinski šolski program,

ki vsebuje sledeče zahteve ozir. smernice:

1. Neomejeno pravico ustanavljati in vzdrževati na lastne stroške šole, verske in socialne naprave.

2. Hočemo slovenske manjšinske šole na podlagi člana 68., odst. V. st.-germanske mirovne pogodbe v vseh občinah na slovenskem Koroškem, kjer se je priglasilo za tako šolo potrebno število šoloobveznih otrok.

3. Na manjšinskih šolah se mora poučevati od 3. šolskega leta naprej nemščina kot obligatni učni predmet.

4. Kjer za ustanovitev slovenske manjšinske šole niso dani pogoji, naj se zagotovi otrokom slovenske narodnosti potrební pouk v njihovem lastnem jeziku z upeljavo zadostnega števila tedenskih slovenskih ur.

5. Poskrbeti je za dobre učne knjige, ki odgovarjajo današnjim pedagoško-didaktičnim izkušnjam in ne žalijo ljudskega narodnega čustvovanja.

6. Na manjšinskih šolah se smejo nastavljanjati samo učne osebe slovenske narodnosti.

Ker takih primanjkuje, naj se pokličejo v službovanje na teh šolah slovenski koroški učitelji, ki so bili po plebiscitu odslovljeni.

7. Vprašanje učiteljskega naraščaja za manjšinske šole je urediti tako, da se mora sprejemati na učiteljišče zadostno število kandidatov slovenske narodnosti. Poučevanje slovenščine in metodike slovenskega jezika je poveriti za te predmete kvalificiranemu profesorjem.

8. Slovenski manjšini se mora dati primerno zastopstvo v šolski upravi in nadzorstvo nad njenimi šolami.

Na tozadevno vprašanje Slov. šolskega društva, kje in kako namerava deželni šolski svet ustanoviti manjšinske šole, smo dobili odgovor, da bo o tem sklepal od slučaja do slučaja. Torej je nujno potrebno, da slovenski stariši v posameznih občinah obnovijo svoje šolske zahteve v smislu našega šolskega programa.

Kar se tiče vprašanja naših

zasebnih ljudskih šol

v Št. Rupertu pri Velikovcu in v Št. Jakobu, vstraja Slovensko šolsko društvo v Celovcu prejkoslej na tem, da se imenovani šoli otvorijo. Na pritožbo, ki je bila poslana slovenskemu šolsko društvu na Zvezo narodov v Ženevi, je odgovorila avstrijska vlada, da je koroška šolska oblast sklenila otvoriti o veliki noči 1922 v Št. Jakobu v Rožu javno ljudsko šolo in da je s tem način javnega pouka upostavljen tako, kakoršen je bil prej. Kakšna neresnica! Deželni šolski svet v Celovcu je res sklenil, kakor je to razvidno iz odloka okrajnega šolskega sveta v Beliaku z dne 14. nov. 1921, dostavljenega Slovenskemu šolskemu društvu, da je volje vstreči željami enega dela prebivalstva v občini Št. Jakob na ta način, da namerava ustanoviti v Št. Jakobu poleg obstoječe utrakvistične šole 4razredno javno ljudsko šolo s slovenskim učnim jezikom. Toda pod kakimi pogoji: 1. Slovenska šola naj bi začela samo s I. razredom. 2. Mesto enega učitelja se sistemizira in odda potom javnega razpisa. Ostali razredi bi se ustanovili polagoma. 3. Vodstvo slovenske šole se izroči, kakor pravi odlok, „iz važnih pedagoških ozirrov“ šolskemu vodju utrakvistične šole. 4. Krajni šolski svet v Št. Jakobu naj stopi v dogovor s Slov. šolskim društvom radi prepustitve potrebnih šolskih prostorov v Narodni šoli. Da ta sklep dež. šol. sveta ki je bil storjen brez vsakega sporazuma, bodisi z interesi neposredno ali z društvenim odborom, za nas ni bil diskutabel (sposoben za razpravo), je umevno. V kolikor smo bili informirani, je nadučitelj utrakvistične šole določil sam nekaj otrok — menda jih je 24 — ter jih združil v posebnem oddelku, ki pa se poučujejo skupno z otroci utrakvistične šole. In to imenuje koroška šolska oblast slovensko šolo.

Na tak način je nameraval deželni šolski svet ustanoviti javno slovensko ljudsko šolo tudi v Velikovcu in sicer samo zato, da bi se moglo reči: Zopetna otvoritev slovenske privatne šole v Št. Rupertu ni več potrebna. Kakor v Št. Jakobu, tako tudi v Velikovcu o tem niso bili primerno obveščeni slovenski stariši, še manj, da bi se jim bila pojasnila ureditev slovenske šole. Zato je umevno, da Slovenci do take šole ne bi mogli imeti nobenega upanja, ker jih je oblast pri ustanovitvi po-

polnoma prezirala, kar je tudi v nasprotju z obstoječimi šolskimi zakoni. Poročilo, ki ga je podala avstrijska vlada Zvezi narodov v zadevi naših privatnih ljudskih šol, torej ne odgovarja resnici. Naloga obeh društev je, da ukreneta vse potrebno, da se na merodajnih mestih pove resnica in izposluje čimprejšnja otvoritev naših zasebnih ljudskih šol.

(Dalje sledi.)

List stane od 1. aprila do 30. junija za:

Avstrijo 5000 K
Jugoslavijo 25 D
Posamezna številka 700 K

Dohodninski davek.

Kmetje dobivajo zdaj od davkarjev zanimiva plačilna naročila za dohodninski davek in strnijo v svote, ki se jim tam predpisujejo. Svojčas so uradi povpraševali pri zaupnikih, koliko bi mogel ta ali oni imeti dohodkov, ker se pač ravno v kmetiji ne vidi vedno jasno, kaj se je v letu zaslužilo. Zdaj davkarija menda ne povprašuje več, ker zdaj nihče ne more ceniti, kaj ima ta ali oni? Kakšne dohodke pa je imel tisti, ki je v pomladi prodal govedo, pa je denar hranil za razne potrebe dočas, da je za govedo dobil še par celih čevljev? Drugi je v pomladi za 300.000 K kupil kravo in jo ima v hlevu, pa je zdaj vredna 4 milijone; ta je kupoval, pa je zaslužil, drugi je prodajal, pa je izgubil in prišel v hudo škodo. So v deželi posestniki, ki so veliko izkupili iz žita. Iz mošta, iz drv; so pa drugi, ki morajo kupovati kruh in so v teku treh mesecev pojedli celo kravo, to je 4 milijone se je izdato za moko!

V teh razmerah prihaja davkarija kakor smrt: ne pozna nobene razlike, ker si pač misli: se bodo že zglasili, ako jim bo prehudo. Predpisujejo bogatinom in beračem lepo enako, demokratsko za leto 1921 1000- do 1500-kratni donesek, ki ga izkazuje zemljska pota. Ne vemo, kako da se ravno Koroško tako tuli, ko je vendar pri nas bila huda suša in vsled suše škoda po podjedju, česar v drugih deželah ni bilo? A kaj l. 1921? Za 1922 se predpisuje približno 40.000kratni čisti donesek kot dohodninski davek! Da bo bralec to stvar razumel, mu podamo zgled: V Celovski okolici je posestvo, ki izkazuje 339 K čistega doneska in meri 35 oralov. Temu se je predpisalo za l. 1922 14.926.400 K dohodninskega davka! Čudimo se le, da niso predpisali kar 400 milijonov, saj je že vse eno, ker kmet ne enega, ne drugega ne bo mogel plačati.

Kaj se tu dela? Koder so ljudje trpeli pod sušo in črvom, bilo je gospodarstvo sploh pasivno in nedopustno je, da se sploh tirja davek na dohodke! Ljudje so delali 14 ur na dan, delali po dni in ponoči, pa se često niso mogli obleči; drugi pa ne delajo nič, in država jih vzdržuje! Potem bi bilo pametno, delo pustiti in iti med brezdelne. Vemo, da mora država kriti svoje stroške, svoje potrebe. Vemo, da je vse bede krivo slabo, numno, otročje gospodarstvo, ki je zavladovalo med nami po vojni. A če ne maramo še sploh globje zabresti v močvirje, se morajo bremena enakomerno razdeliti in od nikogar ne smemo zahtevati toliko, da se neha produkcija sploh. Da ima kdo posestvo, še ni dokaz, da je imel čistih dohodkov. Zahtevamo, da davkarija natančno pogleda davkoplačelce. Na kmetih ni kakor v mestu, ko človek dobiva mesečno svojo plačo. En kraj ima dobro letino, drugi je nima, ta je imel v hlevu srečo, drugi nesrečo. Eden ima nekaj, drugi nič, toliko pa še ni imel odkar svet stoji noben lastnik 35 oralov zemlje, da bi mogel plačati 15 milijonov samo dohodninskega davka. To se nam zdi prenemno!

Zastopniki kmečkih zvez, krščansko-socialni in kmečki punt, so stopili do finančnih uradov v Celovcu. Finančno ravnateljstvo želi, da kmetje na poli papirja sporočijo:

a) koliko živine so vsled pomanjkanja krme odprodali;

b) koliko so vsled suše in črva manj pridelali raznih vrst žita in krompirja;

c) kaj se je moralo še sicer odprodati, da se vzdrži gospodarstvo?

Zopet se mora naglašati, da ne pridemo do miru, dočas da se kmetje ne navadijo, kolikor toliko voditi knjige o svojih dohodkih in stroških. Mestni delavec vidi pri kmetu kuretino in misli, da se tam vse leto cvre, vidi, da maslo stane 50.000, in sodi, da vsaka krava daje letno milijone dobička. Pred vojno ravno delavci niso pripustili, da bi se bil bolj varoval kmet; če hočemo, da z d a j vsaj napredujemo in sami kaj pridelamo, kmeta ne smemo ubijati in mu moramo pustiti, da se bo vsaj kakor vol v hlevu še mogel najesti.

Skrbimo za dijaški naraščaj!

Vsakdanje življenje in zgodovina narodov nam pričata, da je usoda naroda v veliki meri odvisna od njegovih voditeljev. Narod brez voditeljev je kakor otrok, ki je izgubil stariše in je izročen tujim ljudem v oskrbo, je kakor lepo posestvo, ki pa od dne do dne bolj razpada, ker nima pravega gospodarja. Žalostna je usoda ljudstva, katero sledi slabim voditeljem, prej ali slej bo zašlo v nesrečo. Če hoče doseči ljudstvo srečo, zadovoljnost in blagostanje, mora imeti tudi voditelje, ki poznajo življenje, trpljenje in potrebe svojega ljudstva, ki kažejo ljudstvu pravo pot in uživajo njegovo zaupanje.

Čeprav koroški Slovenci že v času pred vojno nismo imeli svojih mož na odločilnih mestih, vendar smo s pridnostjo dosegli, da se je izšolalo lepo število mož, ki so delovali v različnih poklicih, ki so šli ljudstvu na roko, ustanavljali in vodili hranilnice, društva in drugi koristne naprave. Imeli smo svoje duhovnike, tudi nekaj učiteljev, več zdravnikov, profesorjev, pravnikov in uradnikov; na gimnaziji pa je bilo lepo število dijakov, večinoma v Marijanišču in Dijaškem domu v Celovcu, ki so vzbujali nado na boljšo bodočnost našega ljudstva. Mnogo škode nam je povzročila vojna, vsled glasovanja pa so se vrste izobražencev se bolj razredile. Mnogo jih je odšlo, stari bojevniki deloma ne morejo več, zmanjšano število ostalih pa mora nositi vso težo bremena. Radi bi del tega bremena odložili na mlada ramena, toda tudi teh je premalo, naraščaj je v zadnjih letih močno nazadoval po številu. Najboljše smo bili Slovenci vedno preskrbljeni še z duhovniki, danes nam jih mnogo primanjkuje. Tudi koroški Nemci niso imeli vedno in nimajo dosti domačega duhovskega naraščaja, ti pa dobijo primanjkljaj iz drugih avstrijskih dežel in iz Nemčije. Mi Slovenci smo v tem oziru navezani sedaj popolnoma sami na se. **Ako bomo sami hoteli imeti domače voditelje, naše sinove, jih bomo imeli; ako sami ne bomo skrbeli za nje, pa jih ne bo. Zato naj vse ljudstvo pomaga pri vzgoji zadostnega naraščaja duhovnikov in drugih izobražencev!** Gotovo je še v naših dobrih slovenskih družinah pridnih, nadarjenih dečkov, ki čutijo v sebi veselje do študiranja, morda tudi za duhovski stan; treba jim je le pomagati in nuditi priliko, da morejo svoj cilj tudi doseči. Seveda pot do poklica ni lahka, študij je združen tudi s stroški in teh se ravno marsikdo ustraši, ker pač nismo narod bogatinov. **Škoda za vsakega fanta, ki bi moral radi tega ostati doma, ker stariši ne zmorejo stroškov! Tukaj naj se pokaže skupna pomoč!** Ali ne bi moglo morda več družin skupno s stariši prevzeti skrb za enega dijaka? Ali ga ne bi mogle družine, katerim ni treba skrbeti za otroke ali druge nepreskrbljene osebe, oskrbovati kot svojega? Saj duhovniki in drugi izobraženci ne živijo in skrbijo le za se, ampak so postavljeni za druge. Hvaležni bodo nekoč svojim dobrotnikom, ki so jim pripomogli do cilja, vse dni svojega življenja. Poleg duhovnikov rabimo tudi učiteljev, katerim moremo z mirno vestjo izročiti mladino v vzgojo in pouk, zdravnikov, pri katerih moremo zaupno iskati pomoči v bolezni, pravnikov, ki bodo poznali naše postave in naše pravice itd. —

Vsaka župnija naj dobi s časom svojega študenta! Čim večje bo njih število, tem lažje se jim bo godilo! Naj se ne zgodi več, kar moramo žalibog doživeti letos, da na slovenskem

Koroškem ne bo nove maše, na katere naše verno ljudstvo tako rado hodi od blizu in daleč! **Takoj letošnjo jesen naj se zviša število naših dijakov!** Še je čas, da se dotični pripravijo, da se jim preskrbi morda, če je potrebno, tudi pouk da ne bodo imeli pri sprejemu težav. Prijatelji, prigovarjajte starišem, stariši, posvetujte se z duhovnikom in drugimi razumnimi možmi, vsak naj pa pomaga, kolikor je v njegovih močeh! Morda se le posreči, da se premagajo ovire in vzgoji čvrst in številen naraščaj izobražencev, ki bodo odvzeli težko obloženim voditeljem današnjih dni težo bremena in prevzeli nekoč odgovornosti polna mesta v življenju našega ljudstva.

Toliko naj ob tej priliki zadostuje! Drugo se bo sčasoma uravnalo. Glede sprejemnih pogojev, prehrane in stanovanja bomo morda drugič poročali; morda pa se najde medtem kdo, ki bi bil pripravljen v teh zadevah posredovati in na katerega bi se mogli obračati stariši, ki bi hoteli poslati svoje sinove v celovške šole.

SVETOVNA POLITIKA

Jugoslavija

Pogajanja v Opatiji za ureditev razmer v reški državici se še niso premaknila z mrtve točke. Jugoslov. vlada je v načelu pristala na ustanovitev mešanega konzorcija, ki pa ne bo veljal samo za Reko, temveč tudi za priključena Baroš in Delto. To znači za Jugosl. veliko izgubo. Razume se, da so reški fašisti s pogajanjem zadovoljni. Ali Italijani zahtevajo še več. Zahtevajo, da se dovoli Madžarski z Reko prost tranzitni promet. Sedanja vlada je žal preslaba, da bi se mogla s potrebnim povdankom upreti italijanskim zahtevam.

Tem lepše napredujejo pogajanja z Bolgari v Nišu. Bolgari so predložili detajle načrta za sporazum, ki so bili od jugoslov. delegacije sprejeti. Pogajanja so popolnoma zaključena in je sporazum skoro že gotov. Niška konferenca pomeni nov napredek v razvoju boljših odnošajev med obema državama.

Pretekli teden je napadla tolpa vojaško oblečenih „probujajočih se Madžarov“ obmejno stražo pri Niškoveh v Medjimurju. Vnel se je več ur trajajoč hud boj, pri katerem je bil en madžarski fašist ustreljen. Pri mrtvem so našli orožje in naboje, ki izvirajo neposredno iz madžarskega skladišča. Našli so tudi mnogo letakov, ki pozivljajo madžarsko čuteče prebivalstvo na odpor proti jugoslov. oblastem in da naj bo prihodnje dni pripravljeno za akcijo.

Porurje.

V ospredju zanimanja svetovne politike stoji še vedno okupacija Porurja ter vprašanje reparacij. Stvar se ni niti za las pomaknila naprej v smeri kake pozitivne rešitve. Mogoče je znamenje za preobrat v razmerju med Francijo in Nemčijo šele bruseljska konferenca, na kateri so se glede Porurja posvetovali francoski in belgijski državniki. Prišli so do sklepa, da je nemški odpor v zasedenih krajih na koncu svojih moči in da je računati s skorajšnjo kapitulacijo Nemčije. Za ta čas sta Francija in Belgija pripravili podlago za morebiten sporazum: francosko-belgijski načrt predvideva nemško odplačevanje reparacijskih stroškov skozi 30 do 35 let, v katerem času naj bi Nemčija plačevala vsako leto po dve in pol milijardi zlatih mark odškodnine. V bližini Buerja sta bila umorjena 2 Francoza. Preiskava glede umora je pokazala, da je čin zakrivil član takozvane „zelene“ policije. Ko so zločinca in njegovega pomagača obsodili in peljali v zapor, sta skušala pobegniti. Francozi so oba ustrelili. Vsled tega so franc. oblasti v Buerju prepovedale ves promet od 7. zvečer do 6. zjutraj, zaprle javne lokale in prepovedale izhajanje listov. Na nemško-belgijski meji so Nemci pognali v zrak železniški most čez Ru-ro, dve minuti pred prihodom vlaka z delavci. Nemška vlada pripravlja nove načrte za svoje predloge, če bi prišlo do pogajanj s Francijo. Do tega pride gotovo v kratkem, ker gladita pot že Amerika in Anglija. Anglija je celo vprašala v Berlin, ali bi bila Nemčija sedaj, ko so ji znani sklepi bruseljske konference, pripravljena sprejeti posredovalne predloge kake nevtralne države. To je edina pravilna pot.

Nemčijo bi mogla pred Francozi rešiti samo Rusija ali ne z papirnati protesti, temveč z vojsko. Tega pa ni pričakovati.

Orijsko vprašanje.

Angleška je zadovoljna, da se je turška narodna skupščina v Angori končno odločila v bistvu sprejeti mirovne pogoje, katere so zavezniki v Lozani stavili turškim odposlanecem. S tem je rešen eden največjih pretečih zapletljajev. Vsem udeleženi državam je poslala Turčija svoje protipredloge, ki vsebujejo kratek potek dogodkov pred in po lozanski konferenci in opombo, da bi bil mir najbrž že podpisan, če bi bil Turčiji dovoljen oni kratki rok, ki ga je takrat zahtevala delegacija. Turčija ne predlaga bistvenih sprememb političnega značaja na lozanskem dogovoru. Vsled presoje teh protipredlogov bodo zavezniki sklicali v London posebno konferenco.

DOMAČE NOVICE

Ljudsko štetje. „Videňský Deník“ je začel priobčevati imena Čehov-izdajalcev, ki so se vpisali za Nemce. Vsled tega je dobilo uredništvo več pisem, v katerih odpošiljatelji prosijo, da bi se z javno objavo odpadnikov prenehalo. Navajajo se različni razlogi. List odgovarja vsem: „Strahopetec ostane vedno strahopetec, izdajalec vedno izdajalec in kot s takim mora manjšina za vedno obračunat. Nobenemu se ne more, ne sme in se tudi ne bo pardoniralo. Proč s strahopetci in izdajalci!“ — Polagoma prihajajo tudi poročila o nepravilnostih, ki so jih izvršili števni komisarji na deželi v škodo manjšinam. Števni komisarji bi morali biti nestranski ljudje, ki bi pisali samo resnico; bili so pa skoro sami odpadniki; lažniki, da so vas lažje goljufali. Poročajte nam o vseh lumparijah števnih komisarjev, da svet izve, da vladata na Koroškem sama laž in goljufija! Kar se dogaja v s v o b o d n i r e p u b l i k i (1), presega vse čine bivše monarhije.

Promocija. Dne 20. t. m. je promoviral na tukajšnji univerzi doktorjem bogoslovja g. Janko Sadolšek iz Železne Kaple. Cestitamo!

Družba sv. Mohorja obvešča gospode poverjenike, da se radi rastoče draginje z naročbo družbenih knjig mudi in je naročba le še spomlad mogoča. Natisnilo se bo samo toliko knjig, kolikor se jih bo naročilo po vabilnih polah. Kar se bo natisnilo družbenih knjig za zalogo, se bodo morale prodajati po jesenskem stanju valute, tedaj po knjigotrški ceni, da Družba ne trpi škode. Doplačila dosmrtnikov so naznanjena v vabilnih polah in imajo isto obvezno moč kakor naznanila v družbenem Glasniku. Prihodnjič se bodo doplačila naznanjala zopet v Glasniku.

Bekštanj. (Nemška sirovost in lažnjivost.) Nemško društvo „Jugendbund“ v Bekštanju izdaja poseben list, ki ga imenuje „Die Finkensteiner Brennessel“ in ki ga urejuje Edi Müller, Bezirksobmann des Landjugendbundes für Kärnten. Ta spis piše in priznava sledečo jugendbundovo sirovost: „Rattnitz. (Hohe Auszeichnung.) Anlässlich eines Kirchweihfestes schlug der kärntner-treue I. V. Ohinz, ein tapferes Schneiderlein, welches sich während der tschuschischen Besetzung besonders hervorgetan hat, derart zum Ritter des Cirill und Methodius-Ordens, dass man die Spuren dieses Ritterschlages noch 3 Tage nachher auf seiner rechten Wange gesehen hat.“ — V nekem drugem odstavku pa piše: „Mali ošče. Prav počitek imamo sedaj v postnem času, ko počivajo nesrečni plesi. V pustu je plesala slovenska mladina ne samo v nedeljah, ampak tudi dva- ali trikrat v tednu in tamburaška godba „crlin, crlin, crleiom“ je igrala skoraj vsaki dan. Kakor se vidi in sliši, slovenska mladina pridno posluša na besede svojih „apostolov“, ker igra tamburico in „podušne“ igre.“ — Gospod Edi Müller priznava in odobrava ironično sirov čin, katerega je izvršil itak že dosti sirov človek nad nedolžnim Slovencem. Ob enem se je pa grdo zlagal, kajti dotični Slovenec ob času jugoslovanske zasedbe niti na Koroškem ni bil, ampak se je nahajal še v Ameriki. Torej se dotičnik nikakor ni mogel udeleževati katerekoli agitacije. Popolnoma zlagano je tudi, da

bi bila slovenska mladina v pustu vsaki dan tamburico igrala, oziroma da bi bila dva ali trikrat na teden plesala. Resnica je, da slovenska mladina, izvzemši seveda renegata „Edija“, ljubi in spoštuje svoj slovenski narod in ne mara to svojo narodno zavest na tako grd način zatajevati, kakor dela to lažnjivi „Finkensteiner Brennessel“. Med tako visoko gospodo, kakor je „Finkensteiner Brennessel“, se slovenska mladina seveda ne upa iti plesat in razveseljevat, ker dobro ve, da je za njo najboljša, varovati se prenapete nemškutarske oslovske kulture.

Št. Lipš pri Reineku. Tudi pri nas se pobira za Nemce v Porurju ali nikdar še ni bilo slišati, da bi se med Nemci kje pobiralo za zatirane in brezpravne koroške Slovence. Seipel je pa rekel v Beogradu, da se Slovencem dobro godi. Naj pride med nas in pogleda republikansko svobodo, ki jo diktira Heimatdienst.

Štebenj pri Beljaku. Še ni dolgo tega, ko se je pri nas govorilo, da se preselijo delavci iz Porurja, ki so bežali pred Francozi, k nam. Kdor delavce potrebuje, naj se zgleda pri občini. Mislim, da ti delavci našim gospodarjem ne bodo tako všeč, kot so bili med svetovno vojno ruski vjetniki. Ti so bili delavni in pridni, skoro zastonj, delavci pa, ki se vam ponujajo iz Nemčije, so iz bogatih krajev, prevzetni in oholi in bi imeli tam dosti dela in zaslužka, ako bi hoteli delati. Mi živimo v slabih razmerah: več let že suša, da ni kruha, in visoki davki. To so politični begunci, ki so izgubili vsled štrajkov itd. tam delo in bi med vami radi živeli od brezposelne podpore na vaše stroške. Za delo jim je toliko mar, kot dunajskim brezposelnim, ki slove že po celem svetu.

Oišenica. Nedaleč od nas je Sv. Štefan s tremi hišami; tam kraljuje general Zepej Glančnik. Gotovo se čudite, zakaj bi imel Sv. Štefan svojega generala. Za časa vsemogočnega kraljevanja roparskih volksverovcev je bil Zepej njih vodja in zato ga je zavedno tukajšnje ljudstvo povišalo generalom, kateri priimek mu ostane gotovo do smrti, če se bode fejest držal. — Naš Vastlej Škof. pd. Coklar, rad zahaja v vas k svojim prijateljem. Lansko leto v zgodnji jeseni bilo je, ko je naša Avstrija ležale na smrtni postelji in v zadnjih dirljajih, je general Zepej vsak čas pričakoval obisk generala Majstra s svojim štabom. Nek večer v istem času pripoje Vastej s svojimi tovariši mimo generalove palače. Slovensko petje fantov je Zepeja tako razžalilo, da je našega Vasteja takoj ovadil radi razžaljenje časti. Kaj ne Zepej, resnica boli! Pri obravnavi je bil Vastlej kaznovan z 8dnevnim zaporom. Na predlog sodnika bi se Škofu kazen odpustila, ako bi ponižno prosil skoro 2 m dolgo postavo generala Zepeja za odpustanje. Naš Vastlej je raje presedel osemdnevni zapor, kot bi izkazal ponižnost odpadniku-renegatu. ki je zatajil svoj materni jezik, ki je skriv divjanja roparskih volksverovcev 1919 in kriv nesreče, v kateri se nahajamo. Vastlu Škofu pa za njegov korajžen nastop in odkrit značaj naše največje priznanje. Bog živi takega fanta.

Šmihel nad Pliberkom. V nedeljo dne 11. t. m. smo imeli občni zbor tukajšnje podružnice kmetijske družbe. Čeprav kmetijska družba v sedanjih razmerah svojim članom ne more nuditi veliko ugodnosti, se je pokazalo precejšnje zanimanje. Z največjo pozornostjo smo sledili govoru g. poslanca Poljanca, ki je dajal najprej našim kmetom jako praktične nasvete pri setvi in živinoreji: nato pa našim ženam in dekletom polagal na sice najpripravejše a obenem najbolj pomembne zapovedi in čednosti v gospodinjstvu. Končno nas je bodril k ljubezni do domače zemlje, katero obdelujemo in od katere živimo.

Bistrica v R. (Drobiž.) Tudi pri naši pošti je bil „Abbau“. Odslovljena je bila naša poštarica, pa mi Slovenci nimamo nobenega vzroka žalovati za njo, saj je bila vsem, samo Slovencem ne, naklonjena. V uradnem prostoru je imela na steni razobešeno pohvalno priznanje Heimatdientsta za neumorno delovanje za Kärnten ungeteilt. — V 8. številki „Kor. Slov.“ poroča neki dopisnik, da so snedli ob-

činski odborniki trem delavcem v Podsinji vasi brezposelno podporo. To ni prvič in jih tudi mi obžalujemo. V tem oziru je naš obč. odbor bolj šamanten. Ta je čez 4 milijone kron občinskega davka sporabil za podporo fužinskim penzionistom in vdov. „Hät' mans nicht, so tät mans nicht.“ K temu bi imeli mi davkoplačalci prav nič pripomniti, ko bi se s tem delovanjem res podpore potrebni delavci, vdove in občinski reveži podpirali, pa glej vraga, podporo so dobili tudi taki, ki bi je ne potrebovali in ki pravijo, da jim še nikdar ni šlo tako dobro kakor sedaj, dočim so gledali občinski reveži skozi prste. V takozvano „Altersversorgungskasso“ plačujejo delavci še zmiraj tisti znesek, kakor v mirnem času — 3 krone in nekaj vinarjev, seveda s tem denarjem se penzionistom ne more nič pomagati, pač pa bi imeli ta znesek denarni vrednosti primerno zvišati. Kar tako naprej, pa kmalo bomo peli „O du mein lieber Augustin, alles ist hin“.

Led. Laški pregovor pravi: Hiša moja, hišica, bodi še tak miha, ti si mi grašnica. Anton Menne je prodal svojo hišico in grunt Svetejevim. On je nekdan kupil svet za 600 zlatih kron, postavil je hišo in hlev, kar ga je stalo okoli 2000 zlatih kron. To je po sedanjih vrednostih mnogo nad 30 milijonov kron. Dobil pa je zdaj za vse skupaj samo 9 milijonov in stanovanje do smrti. Potem pa ga je zgrivalo, da je prodal, in posrečilo se mu je, da je kup šel nazaj. Zdej je hišica zopet njegova. Koliko časa pa bi mogel živeti s tistimi 9 milijoni, on, napol slep in njegova boleha žena? In tudi, zakaj bi se moralo toliko kapitala nakopičiti v eni roki? Če imajo že denar, zakaj bi morali imeti še vso zemljo? In domačin bi bil potem hlapec na domači zemlji. Ali ni veliko bolje, da ostane mali posestnik lastnik svoje zemlje? In da ima ta posestnik toliko zemlje, da more živeti on in njegova družina? Zemljo kmetom!

Št. Martin pri Trušnjah. (Razno.) Naša majhna cerkvena dobi nove zvonove. Letošnja zima je zahtevala tri žrtve: Burgo Primuž, pd. Kovačevo, Rebernikovo Uršo in Češmilovo mater. Počivajte v miru! Kovačeva družina je med vojno mnogo trpela: en sin je padel, dva pa sta invalida. Ne smemo pozabiti, da so Kovačevega očeta že pred 20 leti napadli vovbrski gozdarji in Tomaž Magnet s kamenjem in kijem za pivo in ga na pokopališču v Št. Štefanu skoro ubili ker so propadli pri takratnih volitvah. Enako delajo še sedaj. Kar znajo, pač znajo.

Sele. (Razno.) Vozniki z letošnjo zimo niso prav zadovoljni, ker je trajal saninec prekratko, da bi mogli izvoziti iz Sel velikanske množine grajščinskih hlovov. Voznjo so prevzeli poleg domačinov tudi tuji vozniki Poljanci, da si z voznjo kaj prisluzijo, kajti denarja je začelo primanjkovati. A naših klanec in ovinkov ti Poljanci niso dosti vajeni. Tako se je pred par tedni v Zvrh. Kotu ponesrečil Francetijev konj iz Borovelj in se ubil, predzadnji pondeljek pa je zvrnil voznik lesnega trgovca Husa iz Borovelj v Tabru nabasan voz s konjem čez skalnati breg v potok, a so k sreči še vse potegnili iz vode. — Tekom dobrega poldruega mesca je bilo letos rojenih 10 otrok, za našo župnijo veliko število. Zdi se, da se otrokom mudi na svet, da bo ob ljudskem štetju naštetih več koroških Slovencev. — Žalibog tudi smrt ne počiva. Žalostno pesem so peli naši novi zvonovi v petek 23. febr., ko smo nesli k večnemu počitku mlado ženo Frančiško Zablacan, ki zapuščala svojemu možu dva nedorasla otročiča. Našemu vrlemu p. d. Mihcu izrekamo nad težko izgubo prisrčno sožalje.

Rožek. Na pust smo imeli pri nas prav luštno poroko. Gdč. Micika Ogris se je zbala za svoje mlado življenje, pa ga je dala v skrbno varstvo orožniku g. Saueregerju. Micika je včasih prav korajžno nastopala na slovenskem odru in se ji je pismena slovenščina kaj ljubko prilagala. Ali svet je okrogel in se vrti, ljubezen pa tudi marsikaj presuče. Novoporočencema želimo obilo sreče in blagoslova! — Dne 20. febr. je smrt nedoma pretrgala nit življenja najstarejšemu farmanu naše župnije, Kranjčičevemu očetu v Šmartnu. Rajni Kranj-

čičev oče g. Franc Gabriel so 85 let klubovali skrbem in težavam življenja ter preživeli sina in vnuka-naslednika. Bili so mirnega značaja in radi tega pri vseh priljubljeni, kar je pokazal veličastni pogreb 22. febr. Bili so star voznik znan daleč naokrog z svojo pridno in močno šimlo. Ob odprtem grobu so se prečast. g. župnik Dobernik z srce segajočimi besedami poslovili od pokojnika. Vsem zaostalim naše iskreno sožalje. N. p. v m.! — Zvonove, ki smo jih po hudih borbah in žrtvah meseca julija 1922 naročili, dobimo v kratkem času. Dne 3./III. nastopijo rajžo iz Gradca v naš slovenski Rož, da po dolgem velikem petku nam zapoje veselo aleluja. Cela fara, zlasti pa naša vrla dekleta, so na delu, da bo sprejem novih zvonov čim priskrbenjši. Poleg vsega tega pa bodimo še pripravljene na denarne žrtve. Vse dobro imamo od Boga, zato pa darujmo tudi nekaj Bogu v čast.

Hodišje. (Poroka.) Koncem letošnjega pusta je prišlo življenje v dosedaj osirotelo Kušarjevo hišo v Dvorcu. Korajža je prišla v edinega sina po zgodaj umrlih stariših, da bi sam prevzel gospodarstvo. Poiskal si je mlado in pridno nevesto in veseli svatje so napolnili njegovo hišo. Dal Bog, da bi v spet oživeli hiši vedno vladalo veselje, veselje srečne krščanske družine!

Šmarjeta nad Pliberkom. V pustu je pripeljal na svoj dom mlad Kolenik nevesto iz Potoč in Ditmarjev Lekš iz Belšaka se je vpregel v zakonski jarem z mlado Pučelico v Cirkovčah. Obilo sreče in blagoslova! — Prvi petek v postu pa smo izročili materi zemlji Gutovnikovo Trezo. Bodi ji slovenska zemljica lahka!

Št. Rupert pri Velikovcu. V sredo dne 7. marca se je v župnišču v Št. Rupertu ustrelila kuharica g. župnika Križaja. Vzrok ni znan; nekteri rtdijo, da se je ustrelila iz ljubosumnosti, drugi pa zopet iz — revolverja.

Mali Št. Vid. Pokopali smo Jožefa Langerja, daleč okrog priljubljenega in zavednega Slovenca. Potočnikova družina je vsled uboja jugoslov. orožnika po plebiscitu mnogo trpela. Počivaj sladko!

Bistrica v Rožu. Dne 22./II. smo spremljali ob mnogobrojni udeležbi k večnemu počitku 26 let staro Meto Cufer, ki je bila pridna, značajna in zelo priljubljena. Slovo ji je zapel delavski pevski zbor. Počivaj v miru, družini pa naše sožalje! — 26. febr. pa smo pokopali Jakopičevega očeta v Sp. Bistrici. Rajni so bili zavedna in zelo spoštovana korenina. Pevski zbor „Kočna“ jim je zapel žalostinke. Na svidenje nad zvezdami!

Loče. (Smrt.) V prezgodnji grob je legel 26. febr. šolar Ivan Martič, pd. Ušivov v Ratničah. Njegovega pogreba so se udeležili vsi šolarji z učitelji na čelu pevski zbor pa mu je zapel ganljivo slovo. G. župnik Ogris so v svojem govoru odominjali njegove sošolce, naj bodo pridni doma in v šoli, da postanejo pozneje pošteni člani človeške družbe. Zelo smo se čudili, ko so po pogrebu gnali učitelji šolarje takoj v šolo in jih niso pustili pri sv. maši. Mislijo si, ko ubijemo enkrat v mladini verski čut homo lažje germanizirali. Staršem naše sožalje! P. v m.

DRUŠTVENI VESTNIK

Sele. Izobraževalno društvo priredi na velikonočni ponedeljek ob 1/2 2. uri pop. ljudsko igro s petjem „Mala pevka“. Nastopi tudi pevski zbor.

RAZNE VESTI

V Ostravi na Čehoslovaškem je izorunila rudarska stavka. Štrajka 45.000 delavcev. — Celovski mestni svet se je bavil s predlogom spojitve predmestij z mestom. V tem slučaju bi imel Celovec 38.000 prebivalcev in bi obsegal 70 km² (kvadratnih kilometrov). Ker bi zlezlo mesto tedaj še v večje dolgove, se je zadeva preložila na boljše čase. — Tobačna režijska nas bo počastila z izdajo novih cigarnih, cigaretnih in tobačnih vrst. — Indeks se je dvignil zopet za 6 procent, kar pomeni za državo 24 milijard več izdatkov. — 14. t. m. se je vršila pred parlamentom zopet demonstracija brezposelnih. Vpili so: „Lacni smo!

Dajte nam kruha!“ in zahtevali 108.000 K tedenske podpore. — Število avstr. ministrstev se bo znižalo od 11 na 8. — Tobačna režijska ima od vsakega kadilca 3287/2 K urnega dobička. Tako ogromen posreden davek plačujejo kadilci. — Na Dunaju se je sklenilo lani 26.568 porok. Rodilo se je 29.982 živih otrok. — Ljudsko štetje na Dunaju stane 400 milijonov. — Dr. Zimmermann, kurator Avstrije, dobiva 4.447.176.000 avstr. kron letne plače.

Velike poplave v Jugoslaviji. Vsled neprestanih nalivov so skoro vse reke zelo narasle in stopile čez bregove. Pri Velesu je bil levi breg Vardarja popolnoma poplavljen in je dosegla voda višino 3 metrov. Škoda je ogromna. Brengalnica je odnesla s seboj mostove in porušila tudi nekaj hiš. Tudi v Banatu je napravila voda obilo škode.

Močan potres v Jugoslaviji. Dne 15. t. m. je bil v Bosni in Dalmaciji silen potres. V Sarajevu so se sesuli v tovarnah dimniki, pri mnogih zgradbah so se podrli zidovi. Porušilo se je šest hiš, z mnogih je popadala opeka. Strojni oddelek tobačne tovarne v Mostaru je porušen in obratovanje ustavljeno. Tudi v Dubrovniku in Kotoru se je porušilo nekaj zgradb. Škoda je zelo velika.

GOSPODARSKI VESTNIK

Perutnina.

Ko sem še kot dijak potoval po lepi naši Koroški, se spominjam, da sem mnogokrat imel priliko videti, kako se zanemarja pri nas perutnina (kure, piščanci, petelini itd.). Kmetje, pomislite malo in spoznali boste, da imate s perutnino najmanj dela. Dosti pa lahko pri naša dobička perutnina, ako se za njo malo bolj pobrigamo.

Pri nas so te živali zelo uboge. Nihče se ne briga za nje. Same tavajo okoli hiše in dostikrat nimajo niti hleva oziroma hišice. In vendar še nesejo jajca naše kure. Kako so hvaležne za vsako pest zrnja!

Pri mnogih kmetih v Podjurski dolini sem imel priliko videti stare peteline. Ti stari petelini hodijo leno med kokoši in se ženijo s kurami in piškami. Povsod, kjer imajo starega petelina, sem pa videl, da so kure in splohi ves kurji rod slaboten in len. To pride od starega petelina. Pri perutnini je treba peteline pogosto menjati, da se zmeša kri. Proč s starimi petelini! Kjer so stari petelini, tam hira in propada kurji rod. Tudi jajca, ki jih v taki kurji družini nesejo kure, so bolj drobna in nimajo toliko redilne snovi v sebi. Piščeta rada poginejo. Zamenjajte peteline mnogokrat in videli boste, koliko vam bo to koristilo!

Perutnina mora imeti svoj poseben hlev ali hišico. Na zgornjem Koroškem sem ponekod videl lesene hišice za kure. Naredimo jih! Malo lesa in malo časa je treba za to. Te lesene hišice naj imajo dva dela — zgornji in spodnji. V zgornjem delu (nadstropju) naj visijo palice, katere lahko ven vzamemo, da jih osnažimo. Perutnina — seda na te palice. V spodnjem delu pa naj bo v enem kotu natrošen droben pesek, v drugem pa posoda za vodo in za zrnje in še slama za gnezdo. V kurjih hlevih mora biti jako snažno. Vsak dan jih je treba snažiti. To je storjeno v par minutah in se dobro poplača.

Treba je osnažiti palice, na katere kure sedajo in še prav posebno čiste morajo biti posode za vodo in za hrano.

Kuram, katere naj nesejo, moramo dati eno, in kuram oziroma perutnini, katero redimo radi mesa, drugo hrano. Po zimi je dobro, da se kuram da kaj zelenega (salata, poganki od repe, krompirja itd.). Moja mama so tudi kuram zrezali vedno ostanke mesa in razne kože, katere smo pustili na mizl. To je manjša vredno!

Kurji hlevi morajo biti po zimi silno topli. Kjer so res topli, tam kure tudi po zimi rade nesejo. To pa si zlasti v sedanjih časih naše ženske gotovo silno želijo.

Po zimi je treba skrbeti za take malenkosti kakor so kurji hlevi. Zdej je za to dosti časa. Ljubi moji rojaki, poskusite tako narediti, kakor sem vam povedal danes in videli boste, kako prav sem imel. Posvetimo perutnini več skrbi. To se nam bogato poplača!

J. K.

Borza. Dunaj, 19./III. Dinar 724, dolar 71.300, nemška marka 3.33, poljska marka 170, češka krona 2105, ogrska 13,60, lira 3417, švicarski frank 13,200, francoski frank 4525, funt šterling 334.000 avstr. kron.

Curih, 19./III. Avstrijska krona 0,0075, nemška marka 0,0258, češka krona 15,95, dinar 5,42 1/2 cent.

Za tiskovni sklad so darovali:

Terezija Šnajder, Ročica, 5000; neimenovan po Nadkrvini v Šmihelu 500.000, Rev. J. M. Trunk, Berwick, N. Dak. 100.000; Lina Kopečnik, Škofiče, 3000; Jan Jankovič, mizar, Škofiče, 1000; Štefan Sakelšek, St. Peter, 6000; Feliks Mak, Rebrca, 1000; Pavl Dertnik, Cankova, 10 Din. Vsem darovalcem srčna hvala.

Listnica uredništva.

Metlova. Hvala za velikonočna voščila. „Na uho“ povedano nas je zelo zanimalo. Povejte še več takšnega! — **Dopisnikom.** Veliko gradiva je došlo prepozno, ker smo morali list vsled prilaganja čekov dan prej zaključiti.

Zahvala!

Vsem znancem in prijateljem, ki so se me spomnili v moji dolgi bolezni, nabrali za me lepo svoto ter mi na ta način vsaj nekoliko pomogli iz največje bede, izrekam tem potom najiskrenejšo Borovlje, dne 24. II. 1923. zahvalo. **Šimen Travnik.**

Vabilo

na igro

„Domen“

katero priredi izobraževalno društvo v Globasnici **dne 8. aprila**, to je na velikonočni ponedeljek, ob **3 uri** popoldan v **Šoštarjevi gostilni**.

K obilni udeležbi vabi ODBOR

Zadnjikrat

uprizoni slov. kat, izobraževalno društvo za Šmihel in okolico na velikonočni ponedeljek v Šmihelu ljudsko igro

„Miklova Zala“

Na sporedu je tudi več pevskih točk.

Kogar srce še plamti za rod, dom in sv. vero, naj pride.

32 ODBOR.

Iščem v najem hišo blizu ceste ali železnice.

Ponudbe na upravo lista.

23

Malo posestvo

v Lipi št. 24 pri Rudi, leži v ravnini ob cesti, ima 2 1/2 orala dobre zemlje ter potrebno gospodarsko poslopje, se lahko redi krava in svinje in je zelo prikladno za kakega rokodelca, **se proda ali zamenja** z enakim posestvom v **Sloveniji**. Več pove A. Šume, Slovenjgradec šte. 35. Slovenija.

28

Dva para

za poljsko delo

uporabnih volov

da v prehrano do 1. maja **Florijan Olip**, posestnik pd. Užnik v Selah. Pošta: Borovlje. Kor.

31